

PRADŽIA

DŽOSAJAS

„Per vidurį gyvenimo kelionės,
Aš pakliuvau į baisiai tamsią girią,
Ir pamečiau aš tiesų kelią.“

Dante Alighieri, Dieviškoji komedija, Pragaras.*

Ar žmonės atsimena konkrečią akimirką, kai išsimyli?
Aš atsimenu. Kai sirgau taip smarkiai, kad net mirksint skaudėjo, Jasmen atnešė man naminės vištienos sriubos su makaronais. Skonis – kaip dieną pastovėjusio vandens, kuriame mazgoti indai. Kaip galima sugebėti išvirti neskanią vištienos sriubą su makaronais, neįsivaizduoju, bet mano merginai pavyko. Ji viltingai žvelgė į mane elniuko akimis ilgomis blakstienomis. Dieve, niekada nepamiršiu, koks buvo jos veidas, kai išspjoviau tą sriubą, bet ji buvo tikrai bjauraus skonio, o aš taip sirgau, kad nepajėgiau apsimetinėti.

Akimirką Jasmen atrodė sutrikusi, bet tada aš, nors laužė visus kaulus, nusikvatojau. Tad ir ji pradėjo juoktis, o aš pagalvojau, kad galbūt rasti žmogų, su kuriuo gali juoktis, kai viską skauda, ir yra pagrindas tam ilgai ir laimingai. Ne saldūs

* Iš italų k. vertė Sigitas Geda, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007, p. 9.

bučiniai, ne skraidymas padebesiais ar romantiški pasivaikščiojimai mėnesienoje. Man diegė visą kūną nuo kažin kokio užkrato, bet tą dieną Jasmen mane pralinksmino. Kankinant gripui, ji mane prajuokino.

Ir aš supratau.

Taip įvyko perėjimas nuo *ji be galo mane traukia* ir *daugiau nei šiek tiek buvimo po padu* į rimtą reikalą. Į meilę. Ta akimirka įsispaudė mano atmintyje. Jos niekada nepamiršiu.

Kaip ir šios, vos po kelių mėnesių.

– Ką manai?

Mano apšepusiame skurdžiai studentiškame dviejų kambarių bute Jasmen pakelia akis nuo savo darbų, kuriuos išsidėliojusi ant kavos staliuko, stovinčio svetainės-valgomojo-virtuvės viduryje.

– Apie ką? – paklausiu sėdėdamas nudrengtoje kėdėje priešais ją.

– O jeigu kruopos?

– Mažute, būk gera, nebevirk daugiau kruopų. Vis dar mėginu atsigauti po paskutinio karto.

Ji žvelgia į mane švelniai, lūpų kampučiai trūkčioja jai tramdant šypseną.

– Berneli, ne apie virimą kalbu. Ar tu klausaisi? Sakiau, o jei pavadintum savo *restoraną* „Kruopos“?

Padariau nebūtą dalyką: Kalėdoms parsivežiau merginą namo. Jos su mano teta Berd iš karto susikukavo, o Naujųjų metų išvakarėse jau abi rezgė planus, kaip atidarysiu restoraną baigęs verslo administravimo studijas ir gaminsime pagal tetos Berd šeimos receptus.

– Aha, taip. Supratau. Kruopos. – Prisistumiu kėdę arčiau ir atmetu per Jasmen petį nusvirusius dredus. – Skamba gerai.

– Skamba gerai? – Ji priglaudžia delną man prie kaktos. – Gal vėl sergi? Džosajas Veidas, kurį pažįstu, išnarsto kiekvieną pasiūlymą ir visada turi pasiruošęs atsakymą „taip, bet“.

Yra tiesos. Mano tėvas buvo kariškis, uoliai vykdomas užduotis, niekada niekuo nesitenkinantis. Kiekvieną žingsnį planuodavo kaip karinę kampaniją. Kontrolė, drausmė ir protas kėlė jį karjeros laiptais. Tai jis man spėjo įskiepyti net per tą trumpą laiką, kiek su juo gyvenau, bet visa tai nuėjo šuniui ant uodegos šią akimirką, kai suprantu, kad ne tik myliu Jasmen, bet ir noriu ją mylėti visą likusį gyvenimą.

– Tekėk už manęs.

Žodžiai išsprūsta švelniai ir užtikrintai. Ir aš *esu* tikras. Aktuarius, atlikęs tuziną rizikos vertinimų, nebūtų toks tikras kaip aš dabar. Mes su Jasmen skirti vienas kitam.

Ji numeta rašiklį ir išsižioja.

– Ką???

Trūkšmingai kvėpuoja, o akys išsiplečia.

– Tekėk už manęs.

Neįtikėtina, nes *visa tai* man taip nebūdinga, jaučiuosi nerangus, bet priklaupiu priešais ją ant kelio, o širdis krūtinėje daužosi kaip pašėlus. Romantinio filmo piršlybų poza. Suimu jos veidą, iškilūs skruostikauliai ir švelni oda priglunda prie mano delnų.

– Aš tave myliu, Jasmen.

Linkteli, atrodo, jai svaigsta galva.

– Žinau. Aš irgi tave myliu, bet, maniau, palauksime, kol baigsi studijas.

– Jau beveik baigiau. Liko tik vienas semestras. Kitą mėnesį baigsis tavo nuomos sutartis. Puikus laikas persikelti pas mane. – Mosteliu į skurdžiai apstatytą, apšiurusį butą. – Ar nenorėtum kartu gyventi šiame prabangiam būste?

Ji suprunkščia, gražiame veide skleidžiasi plati šypsena. Kai pirmą kartą ją pamaciau, mano draugai pradėjo juoktis, nes nutilau vidury žodžio ir įsistebeilijau į ją. Man taip nebūna. Dar nė viena mergina, kad ir kokia graži, iš pirmo žvilgsnio taip manęs nesutrikdė kaip Jasmen. Noriu matyti jos švelnią rudą odą, saldžias, putas lūpas, tankią blakstienų vėduoklę savo vaikuose.

– Tu išprotėjai, – sušnabžda ji.

– Esu tuo tikras. – Perbraukiu švelnų tamsų jos antakį. – O tu ar esi tikra?

Ir tada pamatau. Pamatau, kaip ramybė, tikrumas, *meilė* užgniaužia jos abejones, užglaisto dvejones. Ji atsistoja nuo apšiurusios kėdės, irgi atsiklaupia, kad mūsų veidai būtų viename lygyje, ir nuberia mano veidą bučiniiais. Jie šmėkšteli mano lūpomis ir akimis kaip drugeliai, kurie skrajoja nepasiekiami, kol juos sugriebiu. Noriu vėl suimti jos veidą, sustabdyti ją, kad galėčiau pabučiuoti, bet mano rankos nusvirusios prie šonų, nutirpusios nuo akimirkos rimtumo. Galiausiai ji suima mano rankas ir pakelia žvilgsnį. Jos akyse susikaupia ašaros ir teka per skruostus.

– Taip, Džosajau Veidai, – ji giliai alsuoja. – Tekėsiu už tavęs.

Mano kūnas atgyja, suėmęs už klubų linkio prisitraukiu ją, delnais iširemiu į šiltą minkštą jos nugarą. Ji tokia patraukli ir gundanti. Žiedo neturiu, tad užantspauduoju mūsų pasižadėjimą susipynusiais liežuviais ir karštomis ašaromis.

Bučinys karštas, saldus ir reikalaujantis daugiau. Toks, *toks* turėtų būti amžinybės skonis.

Esu tuo tikras.

PIRMAS SKYRIUS

JASMEN

Užmetęs akį į galinio vaizdo veidrodėlį retai išvysi gerų dalykų.

Jau turėčiau būti išmokusi pamoką, bet vis tiek žvilgteliu į galinę sėdynę ir matau, kaip dukra nesilaiko taisyklių. Jos brolis keleivio kėdėje šalia manęs elgiasi ne ką geriau.

– Brangieji, juk žinot, kad ne ekranų laikas. – Skirstau dėmesį tarp greitkelio ir judviejų. – Prašau pasidėti telefonus.

– Mama, rimtai? – Dukters Deizos atodūsyje girdimas trylikametės irzulys. – Aš gi po mokyklos *ir* šokių. Leisk atsipūsti.

– Atsiprašau, mama, – Kasimas pasideda telefoną ant kelių.

Deiža vėl atsidūsta, tarsi neapsispręsdama, kas ją erzina labiau – ar kad aš nustatinėju taisykles, ar kad brolis jų laikosi.

– Padlaižys, – sumurma ji, žvilgsnį vis dar įsmeigusi į ekraną.

– Deiža, – įspėju. – Paimsiu telefoną, jei nepasidėsi.

Jos tamsios akys, margintos aukso taškeliais, sminga į maņasias veidrodėlyje, bet telefoną ji pasideda. Tarsi žiūrėčiau į save. Mes labai panašios. Oda lygi ir ruda kaip poliruoto riešuto. Plaukai, kaip ir mano, linkę suktis ir garbanotis, pučiasi nuo menkiausios drėgmės. Toks pats atsikišęs smakras, rodantis užsispyrimą ir valią.

– Ji visai kaip tu, – sakydavo mama, kai vos pradėjusi vaikščioti Deižą, nepaisydama mano perspėjimų saugotis, nuolat

prisidirbdavo. Bet tuojau pakildavo ir su šviežiais įbrėžimais ir mėlynėmis bėgdavo toliau. – Taip tau ir reikia. Dabar pamatysi, ką man teko iškęsti tave auginant.

Visada maniau, kad motina su dukra būsime kaip kumštis, tikra palaima. Ilgą laiką taip ir buvo... iki trylikos metų. Dieve, nekenčiu šio amžiaus. Atrodo, nieko nebepadarau teisingai.

– Kaip praėjo diena?

Paklausiu, nes noriu gerai išnaudoti laiką, kol važiuojame automobiliu. Mokyklą lanko dar tik dvi savaites, o šiuos metus noriu pradėti kaip dera.

– Džamalis į mokyklą atsinešė driežą, – sako Kasimas, o jo linksmos akys trumpam susiduria su manosiomis. – Ir jis per pamoką išlindo iš jo kuprinės.

– O Dieve mano. – Aš nusijuokiu. – Ar pagavo?

– Taip, bet prireikė kokių dvidešimties minučių. Jis greitas. Driežas, turiu omenyje. – Kasimas sukioja baltų mokyklinės uniformos marškinių sagą. – Kelios mergaitės pradėjo klykti. Ponia Holsted užsoko ant kėdės, lyg pamačiusi gyvatę.

– Aš irgi būčiau išsigandusi, – prisipažįstu.

– Tai šitas nieko tokio. Juk ne meksikinis, – aiškina Kasimas. – Ar koks kitas nuodingas Šiaurės Amerikoje aptinkamas.

Pastebiu, kad Deiža žvilgsniu gręžia broliui pakaušį, tarsi jis būtų atkeliavęs iš daktaro Kas kosminio laivo. Kasimas tiek žino ir žavisi... na, viskuo... tad tikriausiai kartais ir atrodo tarsi iš ten.

– Su Džamaliu nebūna nuobodu, – nusijuokiu. – O tu, Deiža?

– Ką? – jos balsas abejingas, atrodo išsiblaškiusi.

Kai vėl žvilgteliu į veidrodėlį, matau tik jos profilį. Pro langą ji tyrinėja I-85 kelią. Šeštą valandą eismas primena auto-

mobilių stovėjimo aikštelę, nes iš darbo grįžtantys Atlantos gyventojai stumiasi į priekį po centimetrą ir landžioja į ankštus tarpus, tarsi transporto priemonėmis žaisdami tetrio žaidimą.

– Norėjau paklausti, kaip praėjo tavo diena, – mėginu dar kartą.

– Viskas gerai, – sako Deiža, įsmeigusi akis į eismą už lan-go. – Tėtis restorane?

Tiek to ryšio.

– Hm, taip. – Staiga stabdau, nes priešais įlenda priusas. – Jūs ten pavalgysite vakarienę, o tėtis parvęs jus namo.

– Kodėl? – klausia Kasimas.

– Kas kodėl? – Laukiu, kol priusas nuspręs, ko nori.

– O tai *tu* kur būsi? – spaudžia Kasimas.

– Soledad gimtadienis, – atsakau, atsargiai persirikiuodama į kitą eismo juostą. – Vežamės ją vakarienės. Būtinai padarykit namų darbus. Kad paskui neliktų spragų.

– Dieve, mama, – dūsauja Deiža. – Ką tik vasara baigėsi, o tu jau spaudi.

Pastebiu aštrų Kasimo iš priekinės sėdynės žvilgsnį į Deižą gale.

– Deiža, apsiramink.

Ji sumurma sau po nosimi.

– Ką ten sakei? – Žvilgteliu į ją veidrodėlyje, kai išvažiuoju iš greitkelio. – Nori ką nors pasakyti?

– Jau pasakiau.

Kupinos priešiškumo ir pasipiktinimo akys įsminga į ma-nąšias.

– Aš *negirdėjau*.

– Tai dabar aš kalta?

– Taip. Jei jau esi tokia didelė ir įžūli taip kalbėti, tai pasakyk, kad išgirsčiau.